

KONEC NEZÁVISLOSTI NAŠÍ CÍRKVE ?

**Výzva všem členům Pravoslavné církve
v českých zemích a na Slovensku**

NE FALEŠNÉMU KOMPROMISU !

Kdo a proč potřebuje implementaci ustanovení Tomosu z roku 1998 do Ústavy naší církve ?

Co se děje "v zákulisí" těchto rozhovorů a kam mohou přivést ?

Proč chce nyní Konstantinopolský patriarchát podepsat tajný protokol - proč tajný, kdo je za to odpovědný ?

Pro naši církev, stejně tak jako i pro každou jinou církev, je velmi důležité vést dialog se všemi místními církvemi na principech bratrství a rovnosti.

V současné době, jak je známo, probíhá jednání vedení Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku s Konstantinopolským patriarchátem o implementaci ustanovení Tomosu z roku 1998 do Ústavy naší církve.

Na 5. dubna 2017 metropolita Rostislav svolává v Bratislavě rozšířené zasedání Synodu a členů Komise pro implementaci ustanovení Tomosu do Ústavy naší církve.

Bratrské vztahy nebo diktát

Naše církev ustanovila komisi pro změnu Ústavy, jejíž členové se ve dnech 8. - 9. března 2017 setkali ve Vídni s představiteli Konstantinopolského patriarchátu. Pokud je nám známo, do Ústavy naší církve mají být zakomponovány některé změny, na základě nichž se naše církev stane závislou na Konstantinopolském patriarchátu. Kromě toho se připravuje i podpis smlouvy, na základě které naše církev přijde o svou nezávislost a bude podřízena Konstantinopolskému patriarchátu. K čemu to Konstantinopolská církev potřebuje a jak se to může stát ?

Ovládnutí

Existuje několik způsobů, jak ovládnout jakoukoli organizaci. Jeden je z pozice síly, tedy prostřednictvím války, revoluce atd., druhý je mírový, administrativně technický, u nějž existují dvě varianty:

- zařazení svých lidí do vedení organizace
- změna základních dokumentů.

Na konci roku 2013 se Konstantinopolský patriarchát již pokusil ovládnout naši církev prostřednictvím začlenění dvou svých biskupů do Synodu, když před tím byli dva naši biskupové Synodu zproštěni svého postu. Díky Bohu k ovládnutí nedošlo. Tato situace však očividně velmi urazila Konstantinopolský patriarchát, který volbu nového představeného naší církve nechtěl uzнат. Pouze pod tlakem toho, že na Krétě byl nutné svolán Všepravoslavný sněm, jehož se měly účastnit nejvyšší představitelé všech dalších místních církví, byl patriarchát nucen hlavu naší církve uzнат.

Varianta se začleněním biskupů Konstantinopolského patriarchátu do Synodu naší církve se nezdařila, ale zůstal tu ještě jeden způsob, totiž změna Ústavy naší církve takovým způsobem, aby jí bylo možné z Istanbulu ovládat jako loutku.

"Kompromis" prostřednictvím vydírání

Vést dialog s každou církví je dnes nutností, avšak proč je ta naše církev tlačena do nějakých "kompromisů"? Proč nemůžeme žít podle stávající Ústavy a proč bychom měli v Ústavě provádět změny, které naši církev podřídí jiné místní církvi i přes to, že je tato církev starší a vážená, je ale na stejné úrovni jako ta naše. Proč bychom tedy měli uzavírat sebevražedný "kompromis"?

Konstantinopolský patriarchát vydírá naši církev, přičemž manipuluje s lidskými slabostmi a vyhrožuje novým církevním rozkolem a, což je nejhanebnější, při nesplnění podmínek Konstantinopole vyhrožuje Konstantinopolský patriarchát odvoláním svého Tomosu o darování nám autokefality. Copak si takto počíná skutečná matka ve vztahu ke své plnoleté dceři, která už má vlastní rodinu? Toto má být mateřská pomoc, podpora a mateřská láska? Jestliže se v roce 1998 Konstantinopolský patriarchát sám nazval matkou naší církve, tak proč chce dnes své dítě zahubit ?

Dnes, v této souvislosti obzvláště vzpomínáme na život naší církve před obdržetím konstantinopolského Tomosu. Ano, Konstantinopolský patriarchát neuznával autokefalitu, kterou naší církvi darovala Ruská pravoslavná církev v roce 1951. Ano, existovaly zde zvláštní historické podmínky, v nichž žila naše církev. Ale právě autokefalita z roku 1951 darovala naší církvi skutečnou svobodu - **bez podmínek, požadavků a kompromisů, rozvoj bez vnějšího zásahu!**

Cíle Konstantinopolské církve.

Jaké cíle sleduje Konstantinopolský patriarchát tím, že si podřídí Pravoslavnou církev v českých zemích a na Slovensku?

Z lidského hlediska lze Konstantinopolský patriarchát pochopit, neboť dnes v samotném Istanbulu, bývalé Konstantinopoli, představuje pouze velice malou část společnosti. To, co se stalo v roce 1453, je historická tragédie pro celý pravoslavný svět, ale proč musí být Konstantinopolská církev upevněna na úkor naší církve - jejím pohlcením?

V každé místní církvi byly, jsou a budou různé problémy. Každá místní církev má však právo řešit je sama, právě proto je autokefální. Nikdo jiný nezná místní problémy lépe než sama tato církev.

Část naší církve se pokusila obrátit na Konstantinopolský patriarchát a získat od něj podporu poté, co se skandálem odstoupil metropolita Kryštof. A jak pomohla vyřešit tuto záležitost Konstantinopolská církev? Použila klasické schéma "rozděl a panuj" - neuznáním či uznáním hlavy církve, biskupů, nebo vydíráním, že naší církvi odebere autokefalitu. Copak takovou pomoc potřebujeme?

Pokud dnes změním Ústavu, kdo nám zaručí, že časem „pouze v souladu s novou Ústavou a dnes tajnou smlouvou“ nebudou odstraněni naši biskupové a nebudou dosazeni ti, které bude požadovat Konstantinopolský patriarchát. Nikdo by neměl být na pochybách o tom, že pro každého nepohodlného biskupa či klerika se najde kánon, na jehož základě bude moci být propuštěn. Pokud dnes přistoupíme na "kompromis", zajišťujeme tím do budoucna úplné zničení naší církve!

Proč Konstantinopol právě nyní tak neodbytně trvá na podřízenosti naší církve?

Je jasné, že za útoky nestojí mateřská láska ke své nezávislé dceři, ale také přání získat velké finanční prostředky naší církve, které jí podle restitučního zákona poskytuje český stát !

Je třeba si uvědomit, že pokud se změní Ústava naší církve, je možné, že český stát přestane financovat de facto zahraniční náboženskou organizaci.

Jaký osud nás čeká

Současné události působí tak, jako bychom v dějinách našeho národa již něco podobného zažili. Vzpomeňme alespoň 9. století, kdy se katolická církev snažila podrobit si žáky a stoupence sv. Cyrila a Metoděje. Bohužel, je tu mnoho podobností a stejné jsou i cíle. Liší se jen metody a „papež“, ten je nyní Konstantinopolský.

Skutečně se dějiny opakují? Již jsme zapomněli na protektorát nebo Slovenský štát, zapomněli jsme na „bratrskou pomoc“ v roce 1968? Tehdy se také podepisovaly tajné smlouvy, a jak to dopadlo?

Tady a teď se rozhoduje o otázce nezávislosti a samostatnosti naší církve. Tady a teď vše závisí především na všech nás - na Synodu, duchovním kléru a věřících naší církve. Jsme schopni a musíme se sjednotit a společně se vzájemně podpořit, nemyslet

jen na sebe, ale především na přítomnost a budoucnost naší církve, jakou ji zanecháme našim potomkům. Vydírání naší církve pak nebude mít úspěch!

Všichni pravoslavní v Čechách a na Slovensku, v tento historický okamžik:

Podpořme náš Synod, aby rozhodně obhajoval zachování nezávislosti a samostatnosti naší církve!

Spolu, jako jeden celek, braňme naši autokefální církev!

***Zanechme našim potomkům dědictví našich předků
- nezávislou samostatnou církev!***

Věřme našim biskupům a duchovním! V Bratislavě 5.4.2017 očekáváme neohrožené a odpovědné rozhodnutí - NE FALEŠNÉMU KOMPROMISU !

**Hnutí za nezávislost Pravoslavné církve
v českých zemích a na Slovensku**